

PROLOGAS

– Ponai senatoriai, – kreipėsi į svečius Focetas išblizgintas grindis šiūruodamas garsios firmos „Stubbs and Wootton“ itin ryškių spalvų šlepetėmis, – labai džiaugiuosi, kad atvykote.

Kabinete nuo grindų iki lubų rikiavosi dailiai oda įrištos knygos, kurių dauguma buvo pirmojo leidimo. Langus sandariai dengė akso-minės užuolaidos, kad niekas nieko nepamatytų iš garsaus Viskonsino valstijos Ženevos pietinės ežero pusės. Nekantriai pramoninko laukti svečiai sėdėjo odiniuose foteliuose prie židinio.

Pirmasis pakilo senatorius Raselas Rolanderis.

– Malonu tave matyti, Donaldai.

Senatorius atkišo mėsingą leteną ir stipriai paspaudė Foceto ranką. Rolanderis ir Focetas gyveno viename kambaryje, kai studijavo Ili-nojaus valstijos universitete. Senatorius buvo universiteto amerikie-tiškojo futbolo komandos žvaigždė ir, prieš išitraukdamas į Ili-nojaus valstijos politiką, daugelį metų maudėsi šlovės spinduliuose žaisdamas „Čikagos meškų“ komandoje. Rolanderis seniai garsėjo kaip vienas įta-kingiausių Vašingtono politikų, buvo žymus JAV Senato narys, užėmė daugelio trokštamas pareigas Asignavimų komitete ir kitapus kelio, priešais Foceto rūmus, turėjo namą, į kurį atvažiuodavo savaitgaliais.

Niujorko valstijos senatorius Deividas Snaidėris pakilo lėčiau. Jis paspaudė Foceto ranką tik tada, kai šis ją ištiesė. Priešininkų laikomas iš pasalų veikiančiu šunsnukiu, Snaidėris pakilo į neregėtas Ameri-kos politinio gyvenimo aukštumas vadovaudamasis paprasta taisykle: pakenk kitiems anksčiau negu jie spės tau pakenkti. Jis buvo šlykščių metodų meistras, ir Vašingtone buvo galima rasti vos kelis politikus, kurie išdrįsdavo pereiti jam skersai kelią. Tie, kurie taip pasielgda-

vo, tapdavo politiniais lavonais. Snaideris, gležnas, kaulėtas ir švelnių veido bruožų vyras, buvo visiška priešingybė stambiam, tvirtam šviesiaplaukiui Rolanderiui. Tačiau senatorius Devidas Snaideris savo silpną fizikinį kūną labai sėkmingai kompensavo proto galia. Dėl aukšto intelekto ir genialių stratego gebėjimų, jis visam laikui įsitvirtino Senato Žvalgybos komitete. Per pastaruosius septynerius metus nebuvo tokios slaptos operacijos, kuri vienaip ar kitaip nebūtų susijusi su Snaideriu.

Focetas, kuriam visada patikdavo teatrališkumas, iš inkrustuotos egiptietiškos dėžutės išėmė nuotolinio valdymo pultelį ir nukreipė į knygų sieną židinio dešinėje. Netikra siena pasislinko į šoną atverdamą įėjimą į mažesnę, maždaug trijų metrų ilgio ir tiek pat pločio, kambarį. Baltos jo sienos buvo puoštos rokoko stiliaus puošiniais, čia taip pat rikiavosi oda įrištos knygos. Kambarys buvo prakvėpęs medumi. Medinės grindis dengė didžiulis rytietiškas kilimas. Pietvakariniame kampe buvo mažas marmuru puoštas židinytis. Jis buvo prijungtas prie tos pačios dūmtraukių sistemos kaip ir kabineto židinytis, todėl pašaliečiai nė nenutuokė, kad toks kambarys yra. Ant sienų kabojo keli pauksuoti veidrodžiai, kuriuose atsispindėjo kambario viduryje stovintis milžiniškas senovinis sekreteras. Priešais stalą stovėjo pliušinė sofa su dailiai raižytais kojomis. Focetas rankos mostu pakvietė svečius į kambarį. Kai visi trys įėjo, jis paspaudė nuotolinio valdymo pultelio mygtuką, ir už jų užsivėrė siena. Focetui pirštais lengvai palietus netikrų knygų nugarėles, šios iššoko iš savo vietų atidengdamos krištolo grafinų rinkinį.

– Gal norite brendžio? – pasiūlė paimdamas didelę taurę ir grafiną, pripildytą gintaro spalvos gėrimo.

– Aš išgersiu, – atsakė Rolanderis.

– Škotiško viskio su ledu, jeigu turi, – paprašė Snaideris.

Pildamas gėrimus Focetas rankos mostu pakvietė svečius sėsti ant sofos. Rolanderis nesivaržydamas klestelėjo ant senovinės sofos. Snaideris neskubėjo sėsti ir kelias akimirkas dairėsi mažame kambaryje apsimes-

damas, kad žavisi puošyba. Aukštųjų technologijų sekimo priemonių ieškiklis, užmaskuotas kaip pranešimų gaviklis ir pritvirtintas prie šlaunies, nesulaikomai virpėjo, kol juodu su Rolanderiu buvo vedami ilgais rūmų koridoriais į kabinetą. Būdamas gabus saugumo ir sekimo sistemų studentas, Snaideris pastebėjo daugybę akivaizdžių Foceto saugumo įrenginių ir spėjo, kad dar yra ir nematomų. Focetas, be abejonės, įsigijo pačius geriausius. Būdamas nepaprastai atsargus, jis niekada neleisdamo jokių atsitiktinumų. Snaideris žinojo šią jo savybę, ir tai buvo viena priežasčių, dėl kurių jis sutiko įsivelti į šį reikalą.

Kai vyrai įėjo į slaptąjį kambarį, pranešimų gaviklis nė karto nesu-
virpėjo, tad Snaideris, bent jau tuo metu, nusiramino, kad jų pokalbio
niekas nesiklauso. Jis iš Foceto rankų paėmė per tris pirštus pripiltą
stiklinę škotiško viskio ir atsisėdo ant sofos šalia Rolanderio.

– Žinai, Donaldai, visi mūsų susitikimai turėtų vykti šiame kambaryje, – tarė Rolanderis. – Man jis patinka. Tiesą sakant, jis tapo mano mėgstamiausiu kambariu visame name.

– Koks čia kvapas? – įsiterpė Snaideris. Kvapas jam atrodė miglotai pažįstamas, bet negalėjo tiksliai pasakyti, koks jis ir kodėl jis jaudina. – Jis keistai pažįstamas. Primena kažkokią pudrą.

– Tai medaus kvapas, – atsakė Focetas. – Tiksliau sakant, bičių vaško. Juo išvaškuotos medinės grindys.

Vos tik Focetas ištarė žodį „medus“, Snaideris išsyk prisiminė, kodėl šis kvapas jam yra toks pažįstamas ir taip jaudina.

Mičelas Kortis arba Mičas, kaip visi mėgo jį vadinti, senatoriaus Snaiderio personalo nariu tapo prieš dvi vasaras. Jis buvo nepaprastai dailus dvidešimt trejų metų vyras ir greitai tapo labai populiarus Kapitolijaus kalvoje. Vyrukas varė plačią pradalgę skirdamas pasimatymus daugybei moterų padėjėjų ir tarnautojų. Pašaliečio akimis, Mičas Kortis domėjosi tik moterimis, bet Deividas Snaideris ir pats Mičas žinojo kur kas daugiau. Tarp jų nuo pat pirmos susitikimo akimirkos nuolat žybčiojo elektros kibirkštys, o vieną savaitgalį, kai Mičas atvežė

pasirašyti dokumentus į senatoriaus namus mieste, po ilgų žvilgsnių gurkšnojant gėrimus abu atsidūrė miegamajame.

Mičui patiko produktas, vadinamas „Kamasutros medaus dulkės“, kurį jis rado sekso reikmenų naujienų parduotuvėje. Dulkės iš tikrųjų buvo labai smulki pudra, turinti medaus kvapą ir skonį. Mičas plunksnele ištepėdavo ja visą Snaiderio kūną ir paskui nulaižydavo. Tai patiko ne tik Deividui, bet ir daugybei moterų, kurios dalydavosi senatoriaus lova tarp Mičo vizitų.

Snaideriui dvidešimt trejų metų meilužį primindavo tik pustuštė skardinė dėžutė su medaus dulkėmis, paslėpta po praustuvu vonioje. Prabėgus keliems romano mėnesiams, jis sužinojo, kad Mičas ne tik susitikinėja su kitu vyru, bet ir ketina šantažuoti jį, Deividą Snaiderį, vieną įtakingiausių senatorių per visą Niujorko valstijos istoriją. Snaideris pasiekė per daug, kad leistų viskam taip lengvai žlugti.

Prabėgus dviem savaitėms Mičas ir kitas vyras buvo nušauti Vašingtone iš pravažiuojančio automobilio. Politikai garsiai šūkavo, kad tokie dalykai gali pasikartoti, ir šįsyk auka gali tapti kas nors iš Kapitolijaus kalvos. Kaip ir buvo numatęs Snaideris, dviejų vyrų mirtys papildė neišaiškintų Vašingtono kriminalinių nusikaltimų suvestinės statistiką.

– Visas šis kambarys, taip pat ir bičių vaškas, yra tiksliai Liudviko XV slaptojo kabineto Versalyje kopija, – pasigyrė Focetas. – Beje, šis sekreteras, – toliau aiškino jis perbraukdamas delnu per glotnų medį, – yra originalus Liudviko rašomasis stalas. Pirmasis kada nors pagamintas sekreteras. Stovintis Versalyje yra tik kopija, nors tie pakvaišėliai drįsta tvirtinti, kad tai originalas.

– Aš tau pasakojau, kaip jį įsigijau, tiesa? – paklausė jis, atsigręžęs į senatorių Rolanderį.

– Taip, tu jį turėjai savo namuose Čikagoje.

– Tačiau senatorius Snaideris šios istorijos dar negirdėjo. – Focetas pažvelgė į senatorių ir kilstelėjo antakį tarsi norėdamas pasakyti: „Jūs nepatikėsite.“ – Kai Versalio rūmus užpuolė Prancūzijos liaudis, pa-

veiksmai buvo išsaugoti, o baldai parduoti. Šiuo metu Versalį valdantys pasipūtę mokslininkai naršo po visą pasaulį mėgindami vėl supirkti originalius baldus.

– Mokslininkai visiškai aiškiai pareiškė, kad sekreteraž laiko nacionaliniu turtu ir yra pasiryžę padaryti viską, kad ją susigrąžintų. Jie tvirtina, kad sudarė tiesioginį sandėrį su savininku, bet visa tai tėra tauškalai. Savininkas buvo gudrus paukštis, kuris slapčia pasitelkė „Sothby’s“ aukcioną, kad galėtų pradėti labai diskretišką varžytinių karą. Vieną savo advokatų iš Amsterdamo įpareigojau atstovauti man kaip anonimiam pirkėjui. Prancūzai varžėsi nuo pat pradžių, o mes sekėme jiems pavytui. Nė už ką neketinau leisti jiems įsigyti sekreteraž. Varžytinėse dalyvavo ir Bilas Geitsas, ir aš pradėjau galvoti, kad jis man sukels rimtų bėdų, bet netrukus Bilas nustojo domėtis pirkiniu. Kai iš varžytinių iškrito kiti žaidėjai ir mes su prancūzais varžėmės beveik lygiai, leidome jiems laimėti.

Snaidėris nustebež palinko į priekį.

– Jeigu leidote jiems laimėti varžytines, kaip sekretėras atsidūrė čia?

– Paaiškėnsiu, – tarė Focetas, – ir leisiu sau pasakyti, kad sumanymas buvo genialus. Aukcione turėjome savo merginą, kuri tvarkė bankinius reikalus. „Sothby’s“ sandoriuose, ypač tokiuose dideliuose, vadovaujasi labai griežtomis taisyklėmis. Jiems visai nesvarbu, ar tu Šarlis de Golis, ar Šarlis Bulvė, jeigu nepajėgi sumokėti, prarandi vietą eilėje. „Sothby’s“ kreipėsi į mus, kai prancūzų pinigai nepasirodė, ir paklausė, ar galime sumokėti išvaržytą sumą. Tuo metu varlių ēdikai iš paskutiniųjų stengėsi išsiaiškinti, kas įvyko. Tai buvo nuostabu. Mūsų mergina viską sutvarkė taip, kad ant jos nekrito jokių įtarimų. Viskas atrodė, tarsi bankas Prancūzijoje kažką supainiojo. Mums pavyko nusipirkti sekreteraž tik už mažą dalį tos sumos, kurią tektų pakloti, jeigu varžytinių karas būtų kaip reikiant išliepsnojęs. Ir štai ką jums pasakysiu: jaučiau didelį malonumą išdūręs prancūzus.

Rolanderis jau buvo girdėjęs šią istoriją, bet studijų laikų kambario draugo klasta vis tiek jį privertė nusišypsoti. Jis stebėjosi, kaip

toli pažengė Focetas remdamasis vien savo valia ir asmenybe. Kartais senatorius Rolanderis spėliodavo, kur jis atsidurtų, jeigu būtų toks pat kietaširdis. Būti senatoriumi irgi nėra blogai, o jis nesėdėjo sudėjęs rankų, kad juo taptų. Bet kaip jaustųsi turėdamas Foceto pinigus ir galią? Kas būtų, jeigu Rolanderis visas savo ydas tenkintų iš savo pinigų, o ne iš nuolat Foceto pervedamų sumų į jo sąskaitą Karibų banke?

Ką gi, jeigu jau įlindai į kišenę, įtikinėjo save Rolanderis, patartina, kad ji būtų gili.

Snaiderio reakcija buvo labai panaši. Jį taip pat žavėjo, kad Focetas, siekdamas savo tikslo, nežino jokių ribų. Šiam vyrui jis jautė keistą bičiuliškumo jausmą. Jiedu su Focetu nevaržė savo aistrų ir nusirisdavo neįtikėtina žemai, kad priverstų pasaulį duoti tai, ko jie trokšta. Tačiau nors jiedu turėjo ir daug bendrų bruožų, Snaideris buvo įsitikinęs, kad yra neabejotinai gudresnis už bičiulį.

– Taigi, – toliau aiškino Focetas, – štai kaip atsirado mano mažasis Liudviko XV kambarys. Iš kiek lažinamės, kad jis tratino Mariją Antuanetę kaip tik ant sofos, ant kurios judu dabar sėdite?

Snaideris stengėsi nuslopinti lūpose suspindusią lengvą šypseną. Focetas galbūt turi kalnus pinigų, bet apie istoriją nieko nenutuokia: Marija Antuanetė buvo ištekėjusi ne už Liudviko XV, o už Liudviko XVI.

– Visada gaunu tai, ko noriu. Ar ne tiesa, Rasai?

– Teisybė, – patvirtino Rolanderis springdamas, nes begeriant brenđį Focetas, užėjęs už sofos, stipriai trinktelėjo jam per nugarą.

Snaideriui nepatiko, kad Focetas suka ratus po kambarį tarsi grifas, ieškantis sužeisto žvėries, ir apsidžiaugė, kai šeimininkas pagaliau atsisėdo prie sekretero.

– Pakaks tuščių kalbų, – pareiškė jis žvelgdamas į lėtai sukiojamą brenđžio taurę, iš kurios sklido saldus metalinis aromatas. – Kaip mūsų reikalai?

Rolanderis išsitiesė savo stambiu kūnu užimdamas beveik visą sofą ir atsikosėjo.

– Kaip žinai, Donaldai, reikalas juda sklandžiai. Mes jau parūpinome užsienio valiutos, o gauta išankstinė informacija patvirtina mūsų sprendimą... Žinojome, kad taip ir bus. Tokiuose sumanymuose veiksnio SSS, arba saugok savo subinę, pervertinti neįmanoma...

– Štai kas politikų elgesyje man niekada nepatiko, – pertraukė senatorių Focetas. – Jie visada rūpinasi, kaip apsaugoti savo subinę, o ne kaip padaryti darbą.

– Klausyk, Donaldai, – atšovė Rolanderis, – liaukis, po velnių, kalbėti su manimi globėjišku tonu. Tai rimtas reikalas, ir jeigu manai, kad aš nesiimsiu atsargumo priemonių, skaudžiai klysti.

– Atsarga gėdos nedaro, Rasai. Tiesiog negaišk per daug laiko saugodamas savo subinę, nes gali nepastebėti to, kas yra tau prieš akis. Supranti?

– Taip, suprantu. Tikiuosi, ir tu supranti. Čia ne vaikų žaidimas. Tai rimtas reikalas. Menkiausia smulkmena gali sukelti didelių bėdų ir priversti mus visus slėpti pėdsakus... arba dar blogiau.

– Nesakyk man pamokslų, Rasai. Žinau, reikalas rimtas. Nuo jo priklauso mano milijardinės pajamos. Jėzau, vien turėdami galvoje Kalifornijos energijos problemas, galėtume didinti, o ne mažinti iškasenų energetiką. Ką jie, po velnių, galvoja? Apie alternatyvius energijos šaltinius? Jie ne tik pavojingi bei nepatikimi, bet ir nepatikliai vertinami Amerikos visuomenės.

– Tačiau tu pamiršti šiltnamio efektą sukeliančias dujas ir pasaulinį klimato atšilimą, – įsiterpė Rolanderis.

– Man nusišikt ant šiltnamio efektą sukeliančių dujų ir Kioto protokolo, – atšovė Focetas. – Visa tai – tušti paistalai. Aš investavau dešimtis milijonų dolerių stengdamasis priversti jus ir jūsų kolegas Rytuose suprasti šios energetikos svarbą. Dieve, labai greitai gali atsitikti taip, kad daugiau neišvysiu nė vieno lobisto ar politiko su ištiesta ranka. Tačiau ką atnešė mano išleisti pinigai? Nieko. Jeigu iš tiesų bus pradėtas iškasenų energetikos mažinimas, nenoriu net pagalvoti, kiek prarasiu pinigų. Jau ir taip yra blogai, kad vyriausybė priverstė mus pardavi-

nėti energiją tokioms valstijoms kaip Kalifornija už neįtikėtinai žemą kainą, bet dabar ji nori žengti dar toliau ir apkarpyti mūsų rinką. Aš krušuosi su tuo kaip įmanydamas, bet dabar atsakomybė tenka jums.

– Kaip tik apie tai aš ir kalbėjau, Donaldai. Kad išvengtume skandalo, privalome turėti nepriekaištingą strategiją, – įsiterpė Rolanderis.

– Nusiramink, Rasai, juk sakiau, kad apgalvojau visas smulkmenas. Manai, noriu sužlugdyti šį reikalą? Be to, kol pėdsakai atves iki jūsų durų, jie bus taip ataušę, kad joks sukniastas pėdsekys šuo jų nesuos. Supratai?

– Supratau, – atsakė Rolanderis, – bet suprask ir mane, Donaldai. Man visai nerūpi, kiek į šį reikalą įdėjai pinigų ir kiek gali prarasti. Daugiau jokių pakeitimų. Viskas turi vykti taip, kaip suplanuota. Tu labiausiai turėtum suprasti mano žodžių vertę. Mūsų kolegos užjūriuose buvo nepatenkinti, kad vertėte greičiau užbaigti sandėrį.

– Leisk man jais pasirūpinti, – atšovė Focetas. – Beje, kaip jau esu sakęs, leisk man viskuo pasirūpinti. Visi žaidėjai už dalyvavimą yra nepaprastai dosniai paskatinti. Nėra jokios priežasties nervintis. Sandėris buvo paspartintas, nes taip turėjo būti. Tokia verslo prigimtis. Visi esame profesionalai, tad suderinkime veiksmus ir imkimės reikalo. O dabar, – Focetas iš nekantrumo pasitrynė delnus ir palinko per sekretėrą, – kas girdėti iš Spoksančiojo į žvaigždes?

Dviejų akių porų žvilgsniai nukrypo į senatorių Snaiderį laukdami ataskaitos.

Snaideris giliai įkvėpė, išlygino kairės kelnių klešės kraštą ir prabilo:

– Kaip ir tikėjomės, jis sutinka dalyvauti, bet su tam tikromis išlygomis.

– Jis neturi kitų prieštaravimų, išskyrus tuos, kuriuos numatėme, tiesa?

– Teisybė, – atsakė Snaideris.

Ši žaidimo dalis – psichologija – Focetui visada patikdavo. Jis tiksliai žinojo, kaip reaguos Spoksančionis į žvaigždes. Iš pradžių pasipiktins ir siūlymą laikys nepriimtiniu. Paskui, kaip tą vadindavo Focetas,

prasadės glostymas ir gėlimas. Iš pradžių reikia paglostyti Spoksančiojo savimeilę, paskui įgelti sukeltant baimę. Ši taktika buvo labai sena, bet kiekvieną sykį atnešdavo sėkmę. Juo asmenybė yra egocentriškesnė, tuo didesnė sėkmė. Spoksantysis į žvaigždes beveik toks pat egocentriškas kaip ir jie, bet labai puikiai tą slėpė. Didžiausias jo privalumas – gebėjimas maskuotis. O Donaldas Focetas didžiavosi gebėjimu tiksliai įvertinti žmones, sužinoti, kas juos skatina, ir tuo pasinaudoti.

– Apie ką judu kalbate? – paklausė Rolanderis.

– Kalbame apie tai, – atsakė Snaidėris, – kad ponas Focetas skaito Spoksantijį į žvaigždes tarsi atverstą knygą. Jis tiksliai numatė, dėl ko Spoksantysis į žvaigždes prieštarauja ir kas jam kels nerimą. Focetas žinojo, kokiomis kortomis ir kokia tvarka žaisti, kad sėkmingai prikaltintume Spoksantijį. Spoksantysis į žvaigždes pateikė trumpą „reikalavimų“, su kuriais privalome besąlygiškai sutikti, sąrašą. Tik tada jis sutinka dalyvauti. Kaip tik tokį sąrašą tiksliai numatė ponas Focetas.

Šie žodžiai padarė įspūdį Rolanderiui, kuris pažvelgė į Focetą.

– Jis sutiko dalyvauti?

– Tikrai taip, – atsakė Snaidėris. – Dabar apie jo sąlygas.

Focetas atsilošė kėdėje ir nusišypsojo.

– Pirma sąlyga: kai reikalas bus baigtas, prezidentas turi grįžti į savo postą, – Snaidėris trumpai nutilo ir tik tada užbaigė sakinį: – gyvas.

1

Nuskambėjęs jutiklio signalas pranešė, kad kelias gali būti apledėjęs, ir Gerhardas Maineris truputį tvirčiau įsikibo į odinį juodos „Audi A6“ vairą. Firmos „Gucci“ batu apauta koja stipriau paspaudė akceleratorių. Virš Liucernos ežero leidosi saulė, ir nuo pietų pučiantis žvarbus vėjas ėmė stiprėti. „Ak, kokie šiandien buvo pietūs, – pagalvojo Mai-

neris, kai jo elegantiškas juodas sedanas skriejo banguojančio Šveicarijos ežero pakrante. – Tiesiog nepaprasti.“

Federalinio prokuroro biuro tyrėja Klaudija Miuler primygtinai reikalavo susitikti su juo akis į akį ir pasitarti dėl ginkluotės, dingusios iš karinės bazės prie Bazelio. Paslaptinai prapuolė dėžės su specialia naktinio matymo įranga, akinančios ir apkurtinančios granatos, Šveicarijos specialiųjų tarnybų automatai, prieštankinės raketos, plastikiniai sprogmenys ir pora naujausios kartos vadinamųjų akinančių nemirtinų ginklų.

Nors Klaudija tvirtino, kad jos klausimai įprasti, Maineris ilgiau nei du mėnesius atidėjo šį susitikimą. Jis tvirtino turįs tiek bylų, kad negali rasti nė vienos laisvos sekundės susitikti su Miuler. Šveicarijos saugumas, kuriam dirbo Maineris, pasirūpino, kad tie „įprasti“ klausimai nebūtų užduoti.

Jis beveik tikėjosi, kad Miuler paliks jį ramybėje, bet taip neįvyko. Klaudija labai norėjo pasikalbėti su juo ir tam turėjo svarių priežasčių.

Prieš penkerius metus Maineris vadovavo specialiajam Šveicarijos žvalgybos padaliniiui, kuris visoje mažytėje šalyje tikrino karinių bazių saugumą ir dislokuotą ginkluotę. Jis taip sėkmingai įveikdavo karinių bazių saugumą, kad jo padalinys buvo panaikintas, kad nebūtų erzinama karinė vadovybė, o pats Maineris perkeltas į kitą Šveicarijos žvalgybos padalinį.

Maineris ne tik vadovavo specialiajam padaliniiui, bet ir pats jį sukūrė. Mintis įsteigti tokį padalinį, žinomą „Rūko“ pavadinimu, jam kilo dalyvaujant bendrose Šveicarijos ir JAV pratybose Litl Kryko mieste, Virdžinijos valstijoje. Šiame mieste buvo dislokuoti JAV karinio jūrų laivyno pėstininkų padaliniai, dalyvaujantys Atlanto, Lotynų Amerikos ir Europos operacijose. Čia taip pat buvo įsikūrusi Karinio jūrų laivyno specialioji ginkluotės kūrimo grupė, kurios nereikia painioti su „Dev grupe“ – karinio jūrų laivyno elitiniu kovos su teroristais padaliniiu, kuris anksčiau vadinosi „SEAL“, šeštąja komanda, dislokuota Dam Neko mieste, Virdžinijos valstijoje. Specialioji ginkluotės kūri-

mo grupė buvo „SEAL“ smegenų centras, kuriantis naujus ginklus, įrangą, ryšio sistemas bei taktiką.

Mainerio visiškai nedomino ilgas tyrėjos nuobodžių klausimų sąrašas, prie kurio tektų sėdėti, bet galiausiai nugalėjo smalsumas, ir jis pareikalavo Klaudijos Miuler asmeninės bylos kopijos. Jam, vienam aukščiausio rango Šveicarijos žvalgybos karininkų, nebuvo sunku gauti šią bylą, o toks pageidavimas neatrodė neįprastas.

Maineris tik atsainiai domėdamasis vartė Miuler asmens bylą, bet, kai priartėjo prie pabaigos, ėmė skaityti lėčiau – pabaigoje pridedami dokumentai visada būna patys įdomiausi. Ten buvo kelios tarnybinės nuotraukos, naujausia paso nuotrauka, bet svarbiausia – žurnalo nuotrauka iš alpinizmo varžybų, kuriose Klaudija užėmė pirmą vietą. Kitaip nei tarnybos bei paso nuotraukose, iš šios žvelgė išdidi ir energinga mergina. Jos veidas buvo įraudęs nuo adrenalino ir varžybų jaudulio. Mergina buvo tiesiog žavi. Daugiau atidėlioti susitikimo su Klaudija Miuler nebereikia. Tą akimirką Maineris žinojo, kad ne tik privalo su ja susitikti, bet ir pasiguldyti į lovą.

Už valandos ir penkiolikos minučių kelio Berne, Federalinėje prokuratūroje, Klaudija Miuler tūkstantą kartą tyrinėjo Gerhardo Mainerio bylą. Iš visų žmonių, su kuriais ji kalbėjo tirdama šią bylą, Mainerį sugauti buvo sunkiausia. Žinoma, jis turėjo priežasčių nesusitikti, ir kai Klaudija paprašė viršininko pakalbėti su savo kontaktais Gynbos ministerijoje, paaiškėjo, kad visos jos tikros, bet kažkas ją neramino. Tai būtų galima pavadinti jos šveicarišku organizacijos garbinimu. Kažkas su Maineriu buvo ne taip.

Maineris buvo penkiasdešimt trejų ir nė karto nevedęs. Jis gražus, aukštas, maždaug metro devyniasdešimties centimetrų, ir nepaprastai fiziškai pajėgus. Žili plaukai buvo tobuli, kaip ir pagal užsakymą pasiūti itališki kostiumai. Beveik visų moterų nuomone, Gerhardas Maineris – gana puikus laimikis. Klaudija tyrinėjo nuotraukas nenuleisdama žvilgsnio nuo gilių rudų vyriškio akių, kai suskambo telefonas.